

ИВАНЧОВА ПЪСЕНЬ.

Азъ съмъ малко,
Нѣжно дѣте;
Мило видно,
Като цвѣте.

Менъ Иванчо
Ме наричатъ;
Всички ближни
Ме обичатъ.

Тѣ ме любятъ,
Че съмъ малъкъ;
Тѣ ме милватъ,
Че съмъ кротъкъ.

Не по малко
Азъ обичамъ
Моя тати —
Мама, — бати.

Тѣ ме гледатъ
Да порасна,
Харенъ момъкъ
Да си станя;

Да ги радвамъ
Въ старинитѣ,
Да ги сторя
Тѣхъ честити.

М. Ханджиевъ.

КАКВО ИЗПАДТИЛО ДИМЧОВОТО КУЧЕ.

Бабини Керини имали двѣ прасета. Като приближила Коледа, мжжътъ ѝ, дѣдо Петко, закла едното прасе, отдѣли половината му за тѣхъ, а другата — занѣсе на пазаря за проданъ.

Кой знае какъ, но Димчовото куче подушило дѣдовата Петкова сланина въ избата и извлѣкло по-вечето отъ неж. Баба Кера се идосала много на този крадецъ, защото не можа да си похапне по-вече отъ крехкото месо на прасето.

Слѣдъ двѣ недѣли дѣдо Петко закла и другото. Сжщо като напрѣдъ продаде половината му, а другата остави за тѣхъ. Но този пжтъ баба Кера заварди крадеца и на втората вечеръ го улови, па го върза за шията съ едно дебело въже.